

Nr 207.

Av herr **Hægglom m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående provisorisk förbättring av löneställningen för vissa befattningshavare i statens tjänst m. fl.

I proposition nr 3 har Kungl. Maj:t föreslagit provisorisk löneförbättring för ett stort antal befattningshavare, som äro i statlig tjänst eller med statsbidrag avlönade. Bland de i propositionen uppräknade tjänstemannagrupperna återfinnas dock inte de med statsmedel helt avlönade lärarna vid landsbygdens speciella ungdomsskolor (lantbruks-, lantmanna-, lanthushålls- och folkhögskolor), och det torde ej heller vara avsett, att dessa grupper inneslutas bland dem, för vilka det enligt propositionen bör ankomma på Kungl. Maj:t att förordna om rätt till provisoriskt lönetillägg. Enligt vad som försports lär anledningen till att ovannämnda lärargrupper ej föreslagits till erhållande av provisorisk löneförbättring vara den, att till dem nu utgående löner fastställts så sent som år 1942. Därvidlag är dock att märka, att de år 1942 reglerade lönerna ingalunda fastställdes till att svara mot 1942 års levnadskostnadsläge, utan regleringen skedde till 1935 års levnadskostnadsnivå, och de utgående grundlönerna och ålderstilläggen påbyggdes ända från början med samma rörliga tillägg och kristillägg (tillsammans 31 %) som utgå å de flesta befattningshavares löner, som nu föreslås ökade med den provisoriska löneförbättringen. Förekomsten av dessa tillägg synes oss vara ett ofrånkomligt stöd för att dessa lärargrupperns löner äro i lika stort behov av förbättring som andra löntagares. Att regleringen av gruppens löner till 1935 års levnadskostnadsnivå skedde först år 1942 med 7 års eftersläpning, kan inte rimligen anföras som skäl till att nu utsluta dessa befattningshavare från de lönetillägg, som skola komma så många andra med dem jämställda till del. Att gruppen huvudsakligast omfattar på landsbygden boende befattningshavare och att lönerna ej äro dyrortsgraderade kan ej heller för riksdagen vara något skäl att förbise denna grupp intressen. Tidigare kunde löneskillnaden mellan dessa lärare och andra utjämnas genom landstingens dyrtidstillägg, men vid 1942 års lönereglering förbjöds detta, och lönerna bestridas helt av statsmedel.

Avgörande för bedömande av det berättigade i att dessa skolors lärare nu erhålla samma löneförbättring som andra tjänstemän måste vara, att deras löner, innan den provisoriska löneförbättringen kom på tal, ansetts ligga så mycket under nuvarande levnadskostnadsnivå, att kristillägg ansetts vara lika motiverade som för övriga befattningshavare. Hade löneförbättringen skett genom höjda kristillägg hade den automatiskt kommit även dessa lärare till del. Den motivering, som ligger bakom propositionen om löneför-

bättringar, att utgående kristillägg inte ge tillräcklig kompensation för levnadskostnadernas stegring, måste självklart ha giltighet för alla befattningshavare, vilkas kristillägg utgå med samma procent. Provisoriska löneförbättringar måste därför vara lika välmotiverade för lärare vid lantmanna-, lant-hushålls- och folkhögskolor som för andra. Detta gäller såväl det tillfälliga lönetillägget innevarande budgetår som det provisoriska under budgetåret 1946/47.

Vi hemställa därför med hänvisning till vad vi här anfört,

att riksdagen måtte bevilja lärare vid lantbruks-, lantmanna-, lant-hushålls- och folkhögskolor samma provisoriska förbättring av löneställningen, som i Kungl. Maj:ts proposition nr 3 föreslås för befattningshavare i statens tjänst m. fl.

Stockholm den 23 januari 1946.

Einar Hæggbloom.

Albert Larsson.

Ragnar Sveningsson.

Gust. Nilsson

Per Jonsson,

L. O. Skantze.

i Göingegården.

i Malmgrava.

Stig Janson

C. Oscar Nolin.

Sam B. Norup.

i Frändesta.

Harald Johnsson

Gunnar Larsson

Per A. Johnsson

i Skoglösa.

i Luttra.

i Kastanjegården.